

Kiderült, hogy a fiatal nemzedék nem csak „villanyzenében” gondolkodik

Ha azt kérdeznék tőlem, ki aratta a legnagyobb sikert a 31. Kiderült, hogy a fiatal nemzedék nem csak „villanyzenében” gondolkodik

Ha azt kérdeznék tőlem, ki aratta a legnagyobb sikert a 31. Pozsonyi Dzsessznapokon, minden bizonnyal a japán zongoravirtuóz Hiromi Uehara és a Spanish Harlem Orchestra nevét említeném elsőként, aztán hozzátenném, hogy valamennyi fellépő hatalmas ovációt kapott a lelkes közönségtől. A rétegműfajként kezelt dzsessznek nemcsak stabil rajongótábor van, hanem újabb és újabb érdeklődők bukkannak fel a PKO-ban, akiket legtöbbször egy-egy, stílusokat ötvöző húzónév húz a tett színhelyére. Mint például Pee Wee Ellis, a funky „feltalálója”, vagy a salsában és rumbában utazó Spanish Harlem Orchestra. Tavaly a Level 42 jelentette a kapcsolatot a tömegzene és az elit csemegék között, azaz a szervezők tudatosan töreksenek a sokszínűsége. Ennek jegyében érkezett a svéd Nils Landgren Funk Unit is, melynek vezetője igazi minden lében kanál, olyannyira, hogy ha az ember végigböngészi eddigi munkásságát, alig hiszi el, hogy ugyanaz az ember áll valamennyi projekt mögött. Most például ABBA-slágereket dzsesszesített a svéd különítmény, ami nagy merészség, mert nagyot lehetett volna bukni vele. Nem ez történt, az együgyű dalocskákból komoly kompozíciók születtek, és nyilván sikerült ABBA-rajongókat szerezni a dzsessznek, akik esetleg Landgren más albumait is megvásárolják.

A Manhattan hírhedt Spanish Harlem negyedéből érkező 13 tagú salsa-kommandót egyszerűen nem lehetett ülni hallgatni. A zenélés mellett a Puerto Ricó-i kisebbség szószólói is, szívükön viselik a helyi közösség jövőjét, azt akarják, hogy minden helyi muchacho spanyol suliba járjon, olyanok, mint egy Csemadok-éneklőcsoport, már elnézést a hasonlatért.

Hiromi azonban minden szinten tarolt, utólag kérek elnézést a beharangozóban elsütött Vanessa Mae-hasonlatért, ez a hölgy sokkal komolyabb kategória, a szimpla virtuozitáson és a személyes bájon túl valódi invenció és kreativitás is kihallatszik a zenéjéből, melyben sok az improvizáció. Ráadásul a végén mosolyogva dedikált, és mindenkiel fényképezkedett, magánemberként is nagyot domborítva.

Személyes kedvenceim azonban a Franciaországból érkezett Sayag Jazz Machine, akik az underground elektronikus zenét vegyítik a dzsesszel. A samplerről érkező drum and bass ütemekre szaxofonos fújja a dallamot, basszusgitar helyett pedig valódi nagybőgőbe ugrik bele a bőgős, mindenki nagy öröme. Ráadásul egy VJ-t is hordanak magukkal, aki a színpadi történések alapján improvizál képeket a vetítővászonra. Ilyesmi először fordult elő a Pozsonyi Dzsessznapok történetében, a konferanszié, Peter Lipa meg is jegyezte, bizony ezt a műfajt is elérte a modernizáció.

A fiatal nemzedék azonban nem csak „villanyzenében” gondolkodik, példa erre Bolla Gábor, aki tizenhét éves korát meghazudtoló biztonsággal és eredetiséggel fújja szaxofonját. A Bolla Quartet nyitotta a háromnapos fesztivált, megteremtve a kellemes alaphangulatot. Az ideai felhozatal minden eddiginél színesebbnek bizonyult, az örökzöldeket és filmdalokat saját fazonjához igazító Stacey Kenttől a műfaj egészére ható David Sanbornon át egészen Pee Wee Ellisig, akit a funky feltalálójának tekint a szakma. Ebben sok igazság lehet, Ellis ugyanis egykoron James Brown zenekarának vezetője és hangszerelője volt, ő fújja például a Get Up, a Sex Machine és a többi világsláger szaxofonszólóját.

Végezetül tegyük említést a B teremről, ahol idén nem volt akkora élet, mint egykoron, amikor a fesztivál fellépői egymást váltották a két színpadon, mégis különleges hangulat uralkodott a fehér abroszok fölött. A nagyterembe ugyanis tilos volt italt bevinni, a poharakkal érkezők kénytelenek voltak gyorsan elfogyasztani a méregdrágán mért sört és üdítőt, vagy

Írta: Új Szó

2005. október 29. szombat - Módosítás: 2005. október 29. szombat

helyet foglalhattak a B teremben, ahol óriáskivetítőn nézhették az átellenben folyó koncertet. Nem egyszerű home-videóról beszélek, magát a csúcskvalitású tévéfelvételt lehetett figyelemmel követni. A Szlovák Televízió ugyanis hat kamerával dolgozott, hogy néhány hónap múlva adásba kerülhessenek a koncertek. A kisterem azonban nem csak enynyit nyújtott, mindhárom estén egy-egy hazai zenekar mutatkozott be: a Nu Nylon Family, a Los Remedios nevű flamenco-jazz formáció, valamint az új reménységnek számító Lucia Lužinská és zenekara. Egyikőjük sem rengeti meg alapjaiban a műfajt, ám palettaszélesítő zeneként abszolúte vállalható, amit csinálnak.

JUHÁSZ KATALIN